

Kevätpuroista mereksi

Kevään JOLIVE- matka on ollut antoisakin antoisampi. Se on ollut ennen kaikkea matka itseeni, omaan hyvinvointiin, omaan intuitioon, oman resonanssini havainnointiin ja hyväksymiseen sekä ympäröivän resonanssin huomaamiseen ja ymmärtämiseen. Myöskin näiden muutoksen ymmärtämiseen. Laajempi perspektiivi on avautumassa!

Teemat, joita olen työstänyt ja pohdiskellut itse vuosia, vedettiin yhteen jopa tutkitun tiedon valossa!!! Olen saanut valtavasti vahvistusta sille, miten näen, koen ja ajattelen asiat. Monta lausetta on jäänyt kellumaan mieleeni, joista saan muistutusta varmasti pitkään tämän keväänkin jälkeen. Näitä ovat mm. ”Ylämäet kävellään”, ” Ei ole terveyden mittari olla hyvin sopeutunut syvästi sairaaseen yhteiskuntaan”(Jiddu Krishnamurti), ”Liekki on aina olemassa, se ei ole yhtään vähempää vaan emme vain aina näe sitä”, ”päästä irti ja avaudu” jne.

Kaikki JOLIVEN aiheet ovat olleet valtavan tärkeitä ja niin isoja aiheita, että näissä riittää pureskeltavaa pitkäksi aikaa. On ollut ihana huomata, että aiheet ovat olleet myös ihmisyyden aiheita, jotka kehittyvät elämän polulla jatkuvasti, saaden uutta väriä, sisältöä ja merkitystä. Huomaan olevani jopa aika väsyksissä siitä prosessoinnin määrästä, jota on tapahtunut kevään aikana.

Kurssi on ollut hieno kokonaisuus ja toteuttamistapa on antanut kaivattua vapautta. Toteutustapa on mielestäni rakennettu luottamukselle. Ajattelen, että kun toinen ihminen tarjoaa luottamuksen ympäristön, on toisella mahdollisuus ottaa itse vastuu omasta toiminnastaan ja luoda näin itselleen sopivin mahdollinen oppimistapa ja -tilanne. Itseäni kiinnostavimmat aiheet pystyin kuuntelemaan tallenteelta ja pysähtymään ja pilkkomaan niin pieniksi palasiksi, jotta ehdin ymmärtää ja kuulostella että mitä luennoitsija oikein sanoikaan. Asta Raamin luennon kuuntelin viikon aikana tallenteelta kolmessa osassa kolmen päivän aikana. Se oli itselleni hyvin merkittävä ja antoisa viikko. Pääsin toden teolla virittäytymään Astan kertomiin asioihin.

Astan luennon jälkeen olen pohtinut paljon resonanssin vaikutusta itseeni ja omaan elämääni. Miksi elämässä jokin ahdistaa tai tuntuu hankalalta. Voisiko se osaltaan liittyä Astan mainitsemaan itselleni vääränlaiseen resonanssiin? Itselläni on tästä myös kokemusta, mutta vasta Astan sanoittaminen ja oman mielikuvani piirtyminen, veti yhteen omat lankani 😊

Muusikkominääni resonanssi-teema puhuttelee vahvasti, koska olenhan koko elämäni ollut tekemisissä instrumenttien resonanssin kanssa. Mikä soitin sopii kenellekin? Miksi? Miksi joku mieltyy johonkin äänenväriin? jne.

Oma työyhteisöni saa vaikutuksia kurssiannista välillisesti minun kauttani. Tällä hetkellä työskentelen johdon assistenttina, opettajana, sekä muusikkona etsien tällä kombinaatiolla itselleni sopivaa kokonaisuutta. Työympäristöni elää tällä hetkellä hyvinkin muuttuvassa tilassa kunnan säästöjen vuoksi. Laivan (eli oppilaitoksen) suunta voi muuttua tuulisessa aallokossa vauhdikkaastikin aivan toiseen suuntaan. Voin omalta osaltani tuoda aallokkoon tasapainoa, tyyneyttä ja lempeyttä ihan vain olemalla ja kohtaamisella. Luoda ihmisille, niin kollegoille kuin perheillekin mahdollisimman turvalliset olosuhteet. Niin, että laivan olisi mahdollisimman pehmeä käänellä keulaansa. Voin tuoda pieneen työyhteisöömme vielä entistäkin enemmän läsnäoloa, inhimillisyyttä, ymmärtämistä, avata näkökulmia muuttuvien tilanteiden kanssa. Koitan nähdä mahdollisuuksia siellä missä niitä ei kuvittelisi olevankaan.

Peilaan monia ajatuksia musiikin tekemiseen, musiikin kautta kohtaamiseen, musiikin kautta oppimiseen. Koulutuksen teemat ja aiheet olivat mielenkiintoisia myös musiikkiin ja taiteen kautta tarkasteltuina, koska olen kokenut, että musiikissa on kaikki elämän peruselementit. Koin, että tässä koulutuksessa näitä elementtejä avattiin ja sanoitettiin. Silloin kun oma musiikkisuhteeni toimii niin muusikkona, opettajana sekä kuulijana, silloin olen tietoinen näistä elementeistä.

Seuraavaksi muutamia aihenostoja ajatuksista, jotka ovat jostain syystä jääneet kellumaan ilmaan.....

Rakenteet, vastaako joku, johonkin aikaan ja hetkeen luodut rakenteet tämän hetken vaatimuksia? Tämä oli mielenkiintoinen ajatus, jonka Ilkka Halava nosti esiin. Tähän liittyen jäin miettimään nykyistä koulutusjärjestelmää sekä musiikkioppilaitosjärjestelmää. En ole vielä saanut ajatuksistani kunnolla otetta, mutta kyseenalaistamista ja kysymyksiä on risteillyt päässäni.

Sisusta... Jos sisuni olisikin lempeä? Jos lähestyisinkin tiukkaa paikkaa lempeydellä, tarkkaillen, oppien, ymmärtäen. " Ei ole kyse siitä mitä tehdään, vaan miten tehdään." Tämä ajatus oli Elisabethin erässä alustuksessa liittyen sisun rakentavaan voimaan. Oli ihana kuulla tämä myös tässä yhteydessä, koska tämä ajatus liittyy vahvasti pedagogisiin ajatuksiini, jotka olen paljolti ammentanut Orff-pedagogiikasta. Olen kokenut tämän ajatuksen tärkeäksi pedagogiseksi johtolangakseni. Tätä koitan toteuttaa työssäni ja olen saanut siitä toimivia kokemuksia niin oman jaksamiseni tueksi kuin opettamisen kuin oppimisenkin tueksi.

Turvan tunteen ja kokemuksen tärkeys oppimisessa on ollut itselleni suurimpia oivalluksia ja kokemuksia omalla polullani. Myöskin tämän kokemuksen olen kokenut Orff-pedagogiikan kursseilla. Oli ihana huomata, että se samainen turvan tunne mahdollistaa irti päästämisen mikä taas liittyy intuitioon. Turvan tunne nousi esiin myös traumainformoidussa työotteessa; kohtaaminen ja sitä kautta turvan tunne on kaiken avain ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa. Turvan tunne liittyy myös palautumiseen. Minulle muodostuu näistä kehiä, jotka liittävät aiheet yhteen olympiarenkaiden tavoin – ympäri mennään, yhteen tullaan 😊

Tätä blogia kirjoittaessani, en ole vielä katsonut myötätuntoisen ja läsnäolevan johtajuuden taito-luentoja, mutta jostain syystä eteeni on tullut tilanteita ja hetkiä, jotka ovat käynnistäneet itselläni prosessin, jossa olen alkanut tarkkailemaan itsemyötätuntoani sekä myötätuntoa muita kohtaan. Olen vihdoinkin havainnut, että muillakin ihmisillä on vaikeampia ja helpompia aikoja ja hetkiä. Olen alkanut tunnistaa tätä syklisyyttä laajemmin ystävissäni ja läheisissäni. Tähän asti näkökulmani on ollut oma napani ja sitä kautta olen keskittynyt vain omiin ongelmiini ja hyviin hetkiini, enkä täten ole kyennyt näkemään muiden ihmisten samankaltaisuutta. Kun nyt pystyn tarkastelemaan myös muiden syklisyyttä ja aaltoilua, auttaa tämä suhtautumaan sekä itseni, että muihin myötätuntoisemmin, ymmärtäen. Täten hyväksyn ja ymmärrän myös omat vajavaisuuteni lempeämmin. Tämän valossa myös näen, että olen ystäväni sekä muiden ihmisten kanssa samassa veneessä tässä elämän aallokossa.

Vaikuttaa siltä, että itselläni on ollut kevään aikana monta punaista lankaa ilmassa heilumassa. Moni niistä on kirkastunut ja vahvistunut. Langat ovat löytäneet johtotähtensä ja yhdistyneet siihen samoin kuin kevätpurojen haarat jokiin ja lopulta järveen ja siitä mereen. Kaikki ovat siis lopulta yhtä suurta merta.

Jo pitkään takaraivossani on ollut ihmetys, miten sovittaa kaksi erilaista maailmaa yhteen? Minulle näyttää tällä hetkellä kahtena eri maailmana Järjestelmällisyyden/tehokkuuden/maskuliinisuuden maailma ja lempeyden/pehmyyden/intuitiivisuuden/ feminiinisuuden maailma. Hyvin vastakkain aseteltu ja mustavalkoinen näkökulma. Miten sulautan nämä maailmat lomittain ja miten ne voisivatkaan elää rinnakkain, ehkä vuorotellen, jopa raviten toisiaan. Voisivatko ne? Kuinka rakentaa silta näiden maailmojen

välille? Tämän kurssin myötä olen alkanut alitajuisesti työstää tätä mustavalkoista tilaa. Tila ja ajatukset ovat pikkuhiljaa muhineet ja nyt kun kirjoitan tätä, saan kirkastettua asian itsellenikin.

Monesta luennosta on noussut esille se, kun paltaan ihmisyyden perusasioihin, läsnäoloon, vuorovaikutukseen, kehoyhteyteen ja tietoisuuteen niin avaimet lukkoihin ovat käsissämme. Olemmeko ihmiskuntana sekä yksilöinä kadottaneet nämä perustaidot elämän melskeeseen? Itsestäni tuntuu tältä. Mutta oikeasti moneen asiaan löytyykin polku hyvinkin yksinkertaisista palasista. Tommy Hellstenin sanoin, moni asia on yksinkertainen.